

[Svend Jørgensen.]

Lumby skolekommission og sogneråd. I efteråret 1946 ansøgte lærer Hansen, Stige, opfordret af sognerådet skolekommissionen om afskedigelse. Denne ansøgning blev afslået af ministeriet ved en skrivelse af 13. januar 1947. I efteråret 1947 opfordrede sognerådet påny lærer Hansen til at søge afsked. Han var på det tidspunkt stærkt deprimeret og gav derfor efter for presset og fremsendte afskedsbegæring, hvori han bl. a. skrev: „Efter samråd med amtsskolekonsulenten tillader undertegnede sig“ o. s. v. Amtsskolekonsulent Christoffer Hansen meddelte straks lærer Hansen, at han var utilfreds med den form, han havde givet afskedsbegæringen, idet den kunne udlægges således, at begæringen var fremkommet efter tilskyndelse af amtsskolekonsulenten, hvad der ikke var tilfældet. Alligevel insisterede han på, at afskedsbegæringen videresendtes, hvilket skete, men siden afgav Johannes Hansen følgende erklæring, som jeg må bede den højtærede formand om tilladelse til at oplæse:

„På dertil givne opfordring erklærer undertegnede lærer Johs. Hansen, Stige skole, at jeg flere gange af Lumby sogneråd og skolekommission er blevet opfordret til at søge min afsked, første gang den 14. oktober 1946 og derefter gentagne gange. Amtsskolekonsulenten har aldrig opfordret mig til at søge afsked, men rådgivet mig ved min afskedsansøgning.

Stige skole, den 28. 10. 1948.

Johs. Hansen.“

Jeg har ikke villet undlade at fremføre disse oplysninger, fordi jeg mener, at den højtærede undervisningsminister gør uret mod amtsskolekonsulenten ved fortsat på ham at lægge et ansvar, som retteligt må fordeles på andre.

Erik Appel: Jeg vil udtale min glæde over, at vi nu får en tilsynslov, som gælder både mit hjemland og det gamle land. Jeg er også tilfreds med, at det bliver muligt at opretholde et skolenævn ved hver skole, således som vi er vant til det, selv om jeg må beklage, at det sker på en så omstændelig og indviklet måde som i forslaget.

Jeg har dernæst en indvending at gøre overfor den højtærede undervisningsminister. Ved første behandling spurgte jeg den højtærede minister, om den ret, man nu vil give præsten til at overvære undervisningen, ikke var en selvfølgelig ret, som ikke blot præsten, men enhver skoleinteresseret havde. Deroverfor svarede ministeren, at det turde han ikke benægte. Men nu ser jeg i betænkningen,

at ministeren benægte, at enhver skoleinteresseret har en sådan ret til at besøge den offentlige skole og overvære undervisningen. Ministeren udtalte endvidere: vi ville vække uro i skolen, om sådant var tilfældet. Jeg er ganske uenig med ministeren i disse betragtninger. Jeg har selv undervist og så gerne, at forældre eller en moder kom og overværede hele undervisningen i skolen. Og jeg kender skoler, som har opfordret forældre til i årets løb at komme og overvære undervisningen. Jeg vil finde det langt værdifuldere for forældrene at komme enkeltvis og overvære undervisningen end at give møde ved en årsprøve eller en eksamen, hvor børnene præsenteres efter en forud tilrettelagt plan. Jeg vil mene, at ministeren ikke i den henseende ser rigtigt på tingene, og jeg ville ønske, ministeren kunne komme med en lille bemærkning, som kunne vise, at den ret til at overvære undervisningen enkeltvis må være tilstede i den offentlige skole. Jeg tror, at forholdet mellem hjem og skole, når det skal udvikle sig på en god måde, netop derigennem, at forældrene enkeltvis kan komme og overvære undervisningen, har de bedste betingelser for at blive værdifuldt.

Hans Thyge Jacobsen: Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit udtalte sin forhåbning om, at præsterne i rigeligt mål ville udnytte den ret, som efter § 16 gives dem til at overvære undervisningen i kristendomskundskab. Jeg lagde endvidere mærke til, at det ærede medlem hr. Svend Jørgensen udtalte, at han for sit vedkommende håber, at præsterne mindst muligt vil benytte sig af denne ret. I denne strid mellem de to ærede medlemmer tror jeg, jeg bliver nødt til at give det ærede medlem hr. Svend Jørgensen ret. Jeg tror nemlig, at præsterne mindst muligt vil benytte sig af denne adgang, for man kan jo behandle en stand så sjofelt, at der er en kant. Skal vi ikke tale ligeud om tingene og sige: dette er den gamle strid mellem præst og degn, der her har fundet sin afgørelse med degnens sejr. Hvad det betyder for forbindelsen mellem kirke og skole er jo noget helt andet, men jeg tror, at det ærede medlem hr. Svend Jørgensen har fuldstændig ret i, at denne fuldkommen illusoriske bestemmelse vil blive mindst muligt udnyttet. Vi er ikke velærværdigheder mere i vore dage, men der er dog en vis menneskelig værdighed, som også vi præster sætter pris på at håndhæve. Med den udgang på tingene, som her er sket, tror jeg, det ærede medlem hr. Svend Jørgensen har fuldkommen ret. Denne § 16 vil blive mindst muligt udnyttet.